

רע"פ 9272/12 - צחי טננצפך נ' מדינת ישראל

רע"פ 9272/12 - צחי טננצפך נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 9272/12

צחי טננצפך

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[02.01.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, מיום 6.12.2012, בעפ"ת 41782-10-12,

שניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

בשם המבקש - עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, שניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף, בתיק עפ"ת 41782-10-12, מיום 6.12.2012. בפסק דינו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בתל-אביב-יפו, אשר ניתן על-ידי כב' השופטת ש' קריספין-אברהם, ביום 13.9.2012. רקע והליכים
2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(3), 64ב(א) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה), ותקנה 169(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.
3. בכתב האישום נטען, כי ביום 23.7.2010, בסמוך לשעה 02:54, נתפס המבקש כשהוא נוהג ברכב, ברחוב יורדי הסירה בתל אביב, בהיותו שיכור, לאחר שבבדיקה שנערכה לו במכשיר ה"ינשוף" נמצאו בגופו 520 מיקרוגרם אלכוהול לליטר אוויר נשוף.
4. ביום 13.9.2012, הרשיע בית המשפט לתעבורה בתל-אביב-יפו את המבקש בעבירה המיוחסת לו, לאחר שמיעת טיעוני הצדדים. בית המשפט לתעבורה קבע, כי לא נסתרה חזקת התקינות של מכשיר ה"ינשוף", שכן המכשיר נמצא תקין בבדיקות התקופתיות ובבדיקת הכיול, ולא הוצגה כל ראיה לתקלה בצינור הנשיפה של מכשיר ה"ינשוף". עוד נקבע, כי "לא נפל דופי בהליך בדיקתו של הנאשם [המבקש]", שעה שהמבקש היה בהשגחתן של השוטרות מרגע עצירתו; כשל במבחני המאפיינים; הודה כי שתה בין כוס לשתי כוסות בירה, עובר לנהיגה; וכאשר הליך הבדיקה תועד, כנדרש.

- בית המשפט לתעבורה סבר, כי אין בעובדה כי מבחני המאפיינים בוצעו לאחר שהמבקש נבדק במכשיר ה"ינשוף" כדי לפגום בתקינות הליך הבדיקה, וזאת, בין השאר, משום ש"גם אם לא הייתה נערכת כלל בדיקת מאפיינים לנאשם [המבקש], לא היה הדבר מפחית בדבר מעוצמת הראיה המדעית באשר לשכרות...". כמו כן, נקבע, כי המבקש סתר את עצמו באשר למקום בו שתה אלכוהול ובדבר הכמות ששתה, וכי הוא נמנע מלהעיד עדי הגנה מטעמו, לרבות שלושה חברים שהיו עימו, במהלך הערב וברכב.
- לאור האמור, קבע בית המשפט לתעבורה, כי הוכח ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי המבקש נהג בשכרות, כמיוחס לו בכתב האישום.
5. בגזר דינו, נתן בית המשפט לתעבורה את דעתו לחומרת העבירה של נהיגה בשכרות, ולעובדה כי בגופו של המבקש נמצאה כמות האלכוהול גבוהה ומסוכנת. מנגד, התחשב בית המשפט לתעבורה לקולא בעובדה, כי המבקש הוא נהג ותיק, וכן בנסיבותיו האישיות. בית המשפט ציין, כי מתחם הענישה ההולם את העבירה בה הורשע המבקש, נע בין 24 ל-36 חודשי פסילה בפועל של רישיון הנהיגה, ולבסוף, השית על המבקש עונש של פסילה בפועל לתקופה של 28 חודשים; מאסר על תנאי למשך 3 חודשים; פסילה על תנאי למשך 6 חודשים; חיוב בקנס בסך ₪ 2,500; וחתימה על התחייבות עצמית בסך ₪ 15,000.
6. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, וטען כי בית המשפט לתעבורה שגה כאשר הרשיעו, באשר אשמתו לא הוכחה ברמה הנדרשת במשפט פלילי. לטענת המבקש, תקינות מכשיר ה"ינשוף" לא הוכחה; הליך הבדיקה בוצע על-ידי שוטרים אשר אינן מיומנות ואינן בקיאות ברזי הפעלת המכשיר; רישום הזמנים היה רשלני ולא מדויק; כי חרף העובדה כי המבקש נשף 6 פעמים למכשיר ה"ינשוף", הוחלפו בו שתי פיות בלבד; כאשר בדיקת המאפיינים, אשר בוצעה לאחר הבדיקה במכשיר ה"ינשוף", הושפעה מדעה קדומה שהתגבשה אצל השוטרים. לחילופין, טען המבקש, כי בית המשפט לתעבורה החמיר עימו יתר על המידה, וזאת בעיקר לנוכח היותו נהג ותיק בעל עבר תעבורתי תקין, ולאור נסיבותיו האישיות.
7. ביום 6.12.2012, דחה בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו את ערעורו של המבקש, לאחר שמיעת טיעוני הצדדים. בית המשפט המחוזי ציין, כי הרשעתו של המבקש נשענה על שני אדנים: האחד, עניינו בקביעות עובדה וממצאי מהימנות בנוגע לכך שמכשיר ה"ינשוף" הופעל כהלכה, והשני, עניינו בראיות נסיבתיות ובהן, הכישלון בבדיקת המאפיינים; אי העדת עדים רלבנטיים; בנוסף לעובדה כי גרסת המבקש לא נמצאה אמינה. בית המשפט המחוזי קבע, כי דין הערעור על הכרעת הדין להידחות, משאין מקום להתערב בממצאי העובדה והמהימנות, עליהם הלך המבקש. אשר לגזר הדין, נקבע, כי אין כל הצדקה להתערב בעונש שהוטל על המבקש, וזאת כאשר בין הרשעותיו הקודמות, מצויות הרשעות בעבירות תעבורה המסכנות חיי אדם, ושעה שהעונש שהוטל עליו אינו רחוק מעונש המינימום הקבוע בסעיף 39א לפקודת התעבורה, העומד על פסילה בפועל למשך שנתיים.

הבקשה

8. בבקשת רשות ערעור שהגיש המבקש, חזר בא כוחו על טענותיו בערעור, והוסיף כי עניינו של המבקש מעורר שאלה בעלת חשיבות ציבורית החורגת מן העניין שיש לצדדים לבקשה. זאת, משהמשיבה לא עמדה בנטל הוכחת תקינות מכשיר ה"ינשוף"; כאשר לא הייתה הקפדה על החלפת הפיות במכשיר; ובשים לב לתרשומת הרשלנית של הליך הבדיקה. עוד נטען, כי עניינו של המבקש מעלה סוגיה אנושית-מצפונית, וזאת לנוכח היותו של המבקש נהג ותיק בעל עבר תעבורתי תקין, אב לשלוש בנות, אשר פוטר לאחרונה מעבודתו. לאור האמור, נטען על-ידי בא כוח המבקש, כי יש ליתן למבקש רשות ערעור, לראות בנימוקים דלעיל כנימוקי הערעור עצמו, ולהתערב בממצאים העובדתיים שקבעה הערכאה הדיונית. דיון והכרעה

9. למקרא האמור בבקשה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות. זאת, לאחר ששוכנעתי כי הבקשה אינה מעוררת כל שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית נכבדה, החורגת מעניינם של הצדדים, או סוגיה חריגה של אי צדק (ראו, לעניין זה, רע"פ 8914/12 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 13.12.2012); רע"פ 9239/12 אבו עראר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.1.2012)).

סבורני, כי, על אף ניסיונותיו של בא כוחו של המבקש, לשוות לבקשה אופי עקרוני, נסיבותיו של המקרה אינן מצדיקות מתן רשות לערעור נוסף, בפני בית משפט זה. זאת, כאשר, למעשה, מדובר בבקשה לערער פעם נוספת נוסף על הכרעתו של בית המשפט לתעבורה, שפסק על יסוד נסיבותיו הפרטניות של המבקש, ושעה שטענותיו של המבקש מופנות כלפי קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות, אשר, כידוע, התערבות בהן תעשה במקרים חריגים ומצומצמים בלבד, קל וחומר כאשר עסקינן ב"גלגול שלישי" (ראו, לעניין זה, ע"פ 2439/10 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.6.2012); רע"פ 9273/12 לגו נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 26.12.2012)).

אשר לטענות המבקש לעניין גזר הדין שהושת עליו, סבור אני כי העונש שנגזר על המבקש אינו סוטה, במידה כלשהי, ממדיניות הענישה המקובלת, וזאת לנוכח חומרת העבירה אותה ביצע, ובהינתן העובדה כי בית המשפט לתעבורה נתן דעתו לנסיבותיו האישיות של המבקש, וביטא אותן בעונש שהשית על המבקש.

10. למעלה מן הנדרש, אציין, כי אין כל עילה להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, גם לגופו של עניין. עניינו של המבקש נדון בפני שתי ערכאות שיפוטיות אשר ראו עין בעין, וקבעו כי הוכח, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי המבקש נהג תחת השפעת אלכוהול. ואכן, לא נפל כל פגם בקביעותיהן של הערכאות הקודמות, אשר התבססו, בין היתר, על הודייתו של המבקש כי שתה משקאות אלכוהוליים, עובר לבדיקה; הימנעותו מלהביא מי מחבריו עמם בילה, על מנת שיתמכו בגרסתו; כישלונם במבחני המאפיינים, שנערכו לו לאחר התאונה; והעובדה כי בדיקה במכשיר ה"ינשוף", אשר נמצא תקין, העלתה כי מצויה בגופו כמות גבוהה של אלכוהול. יצוין כי אין בטענותיו של המבקש לעניין נפקותה של בדיקת המאפיינים כדי להועיל לו, שעה שדי בתשתית הראייתית המדעית כדי לבסס את העובדה כי המבקש נהג תחת השפעת אלכוהול.

כמו כן, אין ממש בטענות המבקש בדבר אי תקינות מכשיר ה"ינשוף". זאת, שעה ששאלת האמינות של המכשיר עצמו כבר הוכרעה, וכאשר למכשיר זה עומדת חזקת התקינות, לאחר שעמד בבדיקות התקופתיות ובבדיקת הכיול, עובר לשימוש בו (ראו, למשל, רע"פ 8135/07 גורן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.2.2009); רע"פ 3981/11 שרביט נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 5.7.2012)). ואכן, במקרה דנן, חזקת התקינות האמורה לא נסתרה, ואף נקבע, כממצא עובדתי, כי "לא נפל דופי" בהליך הבדיקה.

לאור האמור, לא מצאתי כי קיימת הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת של הליך שיפוטי נוסף. לפיכך, הנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור. ניתנה היום, כ' בטבת התשע"ג (2.1.2013).